

Sangen til Mols

Mel.: Hr. Peder kasted runer

1. Du skønne land med bakker og med vige,
du er vort et og alt, du er vort rige.
Til dig går vore tanker, når andetsteds vi bor.
I længsel hjertet banker mod dig, vor anden mor.
Skønne Mols, skøn i sol og sommer,
Skønne Mols, skøn når vint'ren kommer.
Skønne Mols.

2. Trehøje knejser som et vartegn over
det land, hvor vikingkongerne de sover.
De mange grønne høje er spredt i mark og vang,
et stolt og prægtigt minde om de, der var engang.
Skønne Mols, fædres spor vi finder,
skønne Mols, skøn er dine minder.
Skønne Mols.

3. Så friskt er sprøjtet rundt ved dine kyster,
det vækker i hver dreng mod havet lyster,
der fødtes op ved lyden af Kattegattets brus,
og elsker denne syden af hav og stormes sus.
Skønne Mols, op af havet stige,
skønne Mols, kranset blødt af vige.
Skønne Mols.

4. Fra dine stejle bakkers top vi skuer
mod mark og strand og skovens grønne buer.
Vi frydes over havet og over markens tavl,
med blomsterfyldte skrænter og solstrejf på en
gavl.
Skønne Mols, altid øjet fryder,
skønne Mols din natur vi nyder.
Skønne Mols.

5. Med frodig mark og skov og brune heder,
hvor lyngen skønt sit purpurtæppe breder.
Så farverigt her veksler naturens fine spil,
mens gøgen kukker sagte og lærken triller til.
Skønne Mols, frodig som en have,
skønne Mols, du er vores gave.
Skønne Mols.

6. Vi folk fra Mols, vi stolte er af landet,
der stormomsuset stiger op af vandet.
Vi elsker dine sletter og dig, du blanke hav.
Det er jo alt en gave, som Gud os alle gav.
Skønne Mols, vi dig altid værge,
skønne Mols, tro mod dine bjerge.
Skønne Mols.

7. Vi elsker dig, vort land, i sorg og glæde,
i sommersonne og i vinter og i væde,
når aftenklokken ringer sit bud til os om fred,
i højtid hjertet bæver, imens vi nynner med.
Skønne Mols, nye slægter kommer,
og - som vi - frydes ved din sommer.
Skønne Mols.

Jens Nielsen

Skrevet til en høstfest i Strands forsamlingshus.